

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἀποσταμένοι γείραμε στὰ πέτρινα πεζούλια
κάτου ἀπ' τὴ βάρυπνη σκυιά, ὡς μᾶς ἀρέσει πάντα,
γυμνώνοντας τὸ στήθος μας γιὰ νὰ τὸργώσῃ ὁ μπάτης.
Παρέκει τὰ καματερὰ στὸ σταῦλο ἀργομασᾶνε,
τὰ μούρτζινα ἄτια ἀναπηδοῦν, τᾶσπρα φαριὰ φρουμά-
ζουν,

καὶ τὰ σκυλιὰ λακίσανε μακριὰ λαφροπατῶντας.
Ἄπ' τὴν κωτάκομφη ζυγιά τὸ λαγαρὸ φεγγάρι
μὲ τᾶσπρογάλαξό του φῶς βουνὰ καὶ κάμπους σμίγει
κ' ἔρχεται ὁ ἴπνος σίδερα στὰ πάντα νάπιθῶσῃ.
Γύρω ἀπ' τὴν τάβλι τοῦ κρασιοῦ κ' ἀπόξω ἀπ' τὰ κα-
λῶβια

συμμαζωμένη ἡ ἀργατιά, μὲ τὴν ἀδρὴ φωνὴ της
σὺν τὰ γερὰ τὰ χέρια της, τὸ ρίχνει στὸ τραγούδι.
Ἐκεῖ οἱ πεντάρφρανοι ὀργωτῆς κ' οἱ φτωχομάχοι σκιά-
φτες,

οἱ θεριστάδες, λεβεντιά, οἱ δουλευτῆς καλλοῦργοι,
κ' οἱ ξευγολάτες, ὅλοι νιοὶ μὲ τὴν καρδιά ἀπλωμένη.
Κ' εἶν' τὸ τραγούδι γιὰ χαρὰ, γι' ἀγάπη, γιὰ κορσὶ
πῶχει τὰ χεῖλια τῆς αὐγῆς καὶ τὰ μαλλιά τῆς νύχτας,
πῶχει τὸ γλυκοσάλεμα σὺν τᾶλαφρὸ μπαϊράκι,
πῶχει δεμένο τὸ κορμί σὺν τὸν καρπὸ ἀπ' τὰμπέλι,
γλυκὸ τὸ στόμα γιὰ φιλὶ καὶ κοντιλένια μέση.
« Ἄς εἶν' ἡ ἀγάπη μας βιραϊά, νὰ καίῃ καὶ νὰ τυρώνῃ
σὺν τὸ βαμένο τὸ κρασί ποῦ ἀναντραλᾷ τὰ φρένα
καὶ κἄλλο νὰ μῖς καταλυῇ σὺν τὴ βελόνα τοῦ ἥλιου
ποῦ θλίβει μας ὀλημερῆς μὲς στὴ δουλειὰ τοῦ κάμπου
καὶ σώνει ὅλα τὰ μέλη μας στῆς ζεστασιᾶς τὴ γλύκι,
παρὰ σὺν ἴσκιου ἀνάπαψη καὶ σὺν νεροῦ βρετίκι,
παρὰ σὰ φεγγαρόβραδου τὴ σκοτισμένην ἄχνα
ποῦν καρωμένη εἶναι ἡ ζωὴ στῆς σωπιασιᾶς τὸν ἴδη
κι ὅλα τηρεῖς τα ἀλλιώτικα κι ὡς τὰ τηρεῖς δὲν εἶναι.
Μὰ ξάφνου ἀδύναμη φωνή, βραχνόσυρο τραγούδι
σμίγει ψηλά, σταυρώνεται στὸν ἀλαφρὸν αἰθέρα.

Σιμὰ στὰ πλατανόδεντρα καὶ πλάι στὴ νερομάνια,
τὸ λέει ἀργά, τὸ λέει θαμπιά, τὸ λέει τρεμουλιασμένα,
τὸ λέει ὁ γεροθεριστῆς τὸ βραδινὸ τραγούδι.
Παιδιά, γιὰ κόψτε τὸ σκοπὸ, λαγιάστε τὴ φωνὴ σας
κι ἀφουγκρασθῆτε ἕναν ἀχὸ ποῦ φουρτουρᾷ σιμά σας.
Τὰ γέρα δὲν ἀργοῦν νάρθοῦν καὶ τὰ μαλλιά νάσπρί-
σουν,

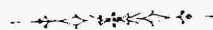
νὰ σκοτινιάσουν τὴ ματιὰ καὶ τὴν καρδιά νὰ κινώσουν.
Ἄγια τῆς νιότης ἡ φωτιά, χαράστον ποῦ τὸν κάρη,
σὰ ριζωθῆῃ στὴ θύμησι ποτέ της δὲν πεθαίνει.
Ἦ ἀφρόντιστα παιδιὰ τῆς γῆς καὶ τῆς δουλειᾶς της
[σκλάβοι,

πιστοὶ, σκυμένοι, ἠλιόψηται καὶ πλάνοι ἀλετρισταδες
χαμένοι κι ἀνορηνηντοὶ καὶ ταπεινοὶ ἐριοσπίτες,
τί σπαταλάτε τὴ ζωὴ, λυγάτε τὴν ὀρμὴ σας,
τί χάνεστε στὸν ἔρωτα καὶ στὸ κρασί μεθάτε,
τί πίκρα γιοματίζετε καὶ δειλινάτε ἀπάτη
καὶ στὸ τραγούδι ἀνοίγεστε κι ἑλόβολα ξεχνιέστε ;

Νά ! τὰ χωράφια ἀπόξενα καὶ τὰ δικέλια ξένα,
ξένα καὶ τὰ σταυρόσπειρα καὶ τὰ χρυσὰ δοσιδία
κ' οἱ θράνοι σβῶλοι οἱ τροφαντοὶ καὶ τὰ παχιά λειβάδια.
Δίχως ἑσᾶς, χερσοτοπιῆς καὶ λιθαριῆς κι ἀγκάθια.
Τοὺς δίνετε πνοὴ ζωῆς, καὶ τὴ δημιουργία
μὲ τὸν ἴδρὸ σας πλάθετε καὶ μὲ τὴ μπόρεσή σας.
Κι ὅταν ἀργὰ ὀλοπράσινο κινὰ τὸ καλοκαίρι
προβάλλει ἐδῶ τὸ γέννημα χλωρὸ καὶ μεστομένο
καὶ μὲ τὴ λαύρα ἀφώνεται καὶ φλωροκτρινίζει,
ποιὰν ἀναγάγια νοιώθετε, ποῖον πιραμῆνον πόθο
ποῦν ἀντιφεγγίζει μῖς χρονιάς λαχτήρες καὶ φροντιδες,
μέρες γλυκῆς καὶ βραδινὰ λειψὰ καὶ κουρασμένα
καὶ ποῦ στὸ σείσμα καὶ στ' ἀργὸ ψηθύρισμα τῆς αὔρας
ἀνανογατε μιὰ ζωὴ καὶ μιὰ θανὴ ἀγοριζατε.
Ἦ ἀφρόντιστα παιδιὰ τῆς γῆς καὶ τῆς δουλειᾶς της
[σκλάβοι,

νοιαστῆτε μὲ τὴ συλλογὴ, τὴ δύναμη ζυγιάστε,
πέρα τὸ μάτι, ἀτόμακρα, στὴ μοῖρα σας βυθίστε.
Ἦ ἀξίνα μόνο γιὰ τὴ γῆ δὲν εἶναι. Νὰ γορεμίση
μπορεῖ τὸρθόσυτο εἶδωλο ποῦν στέκει στὴν καρδιά σας.
Τὰ νιάτα ἂν ἀλωνίζονται κι ἂν φεύγουνε τὰ χρόνια,
δὲν εἶναι ἐδῶ ὄνειρο ἡ ζωὴ, δὲν εἶναι λησιμονάνθη,
δὲν εἶναι ἡ νύχτα ἀνάπαψη κ' ἡ μέρα ἀνάσας ἥλιος.
Ἄχ τὸ τραγούδι κ' ἡ χαρὰ σὺν κλάμα καὶ σὰ λύτη
χιλιαναβρῶζει ἀχάριστο κι ἀφύτρωτο ἀπομένει
σὲ ξένο τόπο, ἀπόξενο καὶ πάντα ἀλλοτινὸ σας.
Πέφτει ἀλαφρὰ καὶ χάνεται ἡ φωνὴ πιχτή σὺν κλάμα.
Βουβὴ ἀπομένει ἡ ἀργατιά μὲ τὴν ἀνάσα μόνο
κι ὅλα τὰ μάτια ἀστράφτουνε μὲ μιὰν ὀρμὴ κ' ἐλπίδα.
Παιδιά, γιὰ κόψτε τὸ σκοπὸ, τὸ μίλημα νεκρῶστε,
κι ἀφουγκρασθῆτε ἕναν ἀχὸ ποῦ φουρτουρᾷ σιμά σας.
Ἄξιζει τὸ ξεφάντωμα, ἡ χαρὰ, τὸ πανηγύρι.
Ἄξιζει ἡ ἀγάπη ὅσο νὰ πῆς. Μὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀξιζει
ἀξιζει νὰ σοπαίνη ὁ νιὸς στοῦ γέρου τὸ τραγούδι.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΣΠΗΝΣΕΡ'. — Τὸ ἰδανικὸ τῆς ἀγωγῆς θίνα νὰ περὶ-
ζει μιὰ τέλεια προετοιμασία τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰντιμετω-
ποιεὶ ὀλάκερη τὴ ζωὴ.

ΓΚΑΙΤΕ. — Κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο ἔχει μιὰ
ἀτέλειωτη ἀξία, γιὰτὶ ἀντιπροσωπεύει μιὰν αἰωνιότητα ὀλα-
κερη.

ΕΜΠΡΟΣΟΝ. — Κάθε νοῦς χιτίζει τὸ δικὸ του τὸ σπίτι.
μὰ ὕστερα τὸ σπίτι κλείνει μέσα τὸ νοῦ σὶ σὲ φυλακί.

ΕΜΠΡΟΣΟΝ. — Ἰσαμε ἕνα σημεῖο κι ὁ ἀμαξᾶς εἶναι
φρενολόγος' ξετάζει τὰ μεσιδία σου γιὰ νὰ ἴδει ἂν εἶναι σι-
γουρος γιὰ τ' ἀγῶγι του.

